

Arrest

nr. 239 214 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 3 juli 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar hoedanigheid van partner van dhr. D. (Belgische nationaliteit). Op 18 december 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2019 werd ingediend door:

Naam: C. A. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Cali

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Er wordt door de referentiepersoon 3 loonfiches voorgelegd van Dexco BVBA voor de maanden maart, april en mei 2019. Echter, uit de gegevens van de dolsis-inspectiediensten blijkt dat hij sedert 1.10.2019 tewerkgesteld wordt via Edegemse Begrafenisonderneming De Backer BVBA. Van deze nieuwe tewerkstelling werden geen documenten voorgelegd waaruit zijn inkomsten moeten blijken.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel aan dat de steller van de akte onbevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

2.1.2. De verwerende partij voegt bij de nota een besluit waarbij E. B. op 21 juni 2019 door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aangesteld wordt om bevoegdheden uit te oefenen die

gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 3/1, 6, §1, 7 en 13, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 (stuk 1). Gelet op de voormelde delegatieakte was E. B. gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen.

Ter terechtzitting wordt voornoemd besluit aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

De advocaat van verzoekster doet ter terechtzitting afstand van het eerste middel.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede Middel

De verzoekende partij voert als tweede middel een schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980, door de onjuiste rechtsopvatting, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

1ste Onderdeel

Overeenkomstig artikel 40 ter, lid 2, van de wet, voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

«dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende hef recht op maatschappelijke integratie [...] ».

Artikel 42, §1, lid 2, van de Wet voorziet voor haar deel dat:

« Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld [...] in artikel 40ter, lid 2, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid ».

In het onderhavige geval heeft de verwerende partij geoordeeld dat:

« (...) Er wordt door de referentiepersoon 3 Loonfiches voorgelegd van Dexco BVBA voor de maanden maart, april en mei 2019. Echter, uit de gegevens van de dolsis-inspectiediensten blijkt dat hij sedert 01.10.2019 tewerkgesteld wordt via Edegemse Begrafenisonderneming De Backer BVBA. Van deze nieuwe tewerkstelling werden geen documenten voorgelegd waaruit zijn inkomsten moeten blijken.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op hef huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.».

In dit verband, zoals de Raad in zijn arrest n° 166 092 van 20 april 2016 heeft opgemerkt en artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt:

« Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld [...] in artikel 40ter, lid 2, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid ».

De verwerende partij is derhalve verplicht krachtens deze bepaling, om de behoeften van het huishouden te bepalen en kan bijgevolg alle relevante documenten en informatie van de vreemdeling of een Belgische autoriteit verzoeken, die het in specie niet gedaan heeft.

In hetzelfde arrest heeft de Raad erop gewezen dat de gelegenheid die bij bovengenoemd artikel wordt aangeboden niet een loutere mogelijkheid is maar ernaar streeft om het onderzoek naar de behoeften te realiseren, dat door deze bepaling wordt opgelegd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet worden geconcludeerd dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met « de persoonlijke behoeften van de burger van de Unie en zijn familieleden » overeenkomstig artikel 42, § 1, lid 2, Wet terwijl de omvang van de behoeften sterk kan verschillen van individu tot individu, zoals herinnerd door het Europees Hof van Justitie in het arrest Chakroun

In het onderhavige geval, in het licht van de redenering van het besluit om een verblijf te weigeren, moet worden opgemerkt dat de wederpartij niet heeft vastgesteld welke bestaansmiddelen nodig waren voor de gezinshereniger en herenigde om aan hun behoeften te voldoen zonder ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. In tegenstelling tot wat is voorgeschreven in de wet, is er nooit een onderzoek uitgevoerd naar de behoeften van het huishouden van de aanvrager en haar inwoner en de bestaansmiddelen die zij nodig hadden om te voldoen aan hun behoeften zonder ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. A fortiori, werd de verzoekende partij nooit verzocht de financiële situatie van haar echtgenoot te verduidelijken maar heeft de verwerende partij echter enkel verklaard dat: « Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.»

Zo heeft de tegenpartij nooit getracht officiële documenten betreffende een samenvattende opgave die de fiscale fiche bevat, te verkrijgen van zijn loonfiches. Het blijkt uit geen enkel punt van de beslissing dat de tegenpartij contact heeft opgenomen met de FOD Financiën, het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen of de balans van de bvba heeft gecontroleerd, die online kan worden geraadpleegd. Er werd niets gedaan door de tegenpartij om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig waren om te voldoen aan de behoeften van het huishouden van de verzoekende partij. Zo heeft men de verzoekende partij op geen enkel moment gevraagd de financiële situatie van meneer D. (...) te verklaren en om bewijs te verschaffen van zijn economische toestand zoals bepaald in artikel 42 van de Wet en artikel 41 van het Handvest. In het licht van artikel 42 behoort het toe aan de minister of zijn afgevaardigde om de financiële situatie van het huishouden van de verzoeker en het samenwonend gezin volledig te onderzoeken. De ratio legis van artikel 40ter moet duidelijk voorkomen dat de vreemdeling een last voor de overheid wordt en het blijkt uit de financiële situatie van het huishouden dat de verzoekende partij geen last voor de overheid uitmaakt. Door de omstandigheden, die verband houden met de persoonlijke en financiële situatie van het huishouden niet in aanmerking te nemen en, in het bijzonder, zich niet te informeren over de financiële situatie van de aanvrager, heeft de auteur van de bestreden beslissing de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Wet geschonden. De verwerende partij heeft de reikwijdte van artikel 42 genegeerd en stelt de aanvrager niet in staat om de redenen van de bestreden maatregel te begrijpen, waardoor het zijn verplichting tot formele motivatie schendt. Uit het voorgaande volgt dat het tweede middel in zijn eerste onderdeel gegrond is.

2^e Onderdeel

Hoewel het Hof van Justitie in een recent arrest heeft herinnerd dat artikel 41 van het Handvest niet aan de lidstaten is gericht, maar alleen aan de instellingen, organen en organismen van de Unie, is het echter van oordeel dat:

« Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, date en algemeen beginsel van het Unierecht is. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.»

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 vloeit voort uit de omzetting in de Belgische wet van artikel 6 lid 2 en 7 van richtlijn 2004/38, waarin staat dat:

“Art. 6.2 Lid I is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort.

Art. 7. Verblijfsrecht voor meer dan drie maanden

1. Iedere burger van de unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt.

d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a) b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c)."

Uit het voorgaande volgt dat elke beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de zin van de wet van 15 december 1980 in feite een uitvoering is van het Europese recht. Het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van de Europese Unie is dus van toepassing in deze zaak.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest C-249/13 van 11 december 2014 aangegeven dat:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten [...]. Vervolgens zijn de lidstaten [...] op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115 [...], verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen [...]. Uit het voorgaande volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen [...] »

In zijn arrest C-383/13 van 10 september 2013, heeft het Hof van Justitie verklaard dat:

« [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...]. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen hadden kunnen aanvoeren die van die natuur zijn dat ze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben » .

In het onderhavige geval indien verzoeker door de wederpartij was verhoord, had deze de nieuwe Loons brieven van zijn partner kunnen neerleggen en zou dit tot een positieve beslissing hebben geleid. De Heer D. (...) had ook kunnen uitleggen dat door de herstructurering binnen het bedrijf in het kader van fusies en overnames is hij sinds 1 oktober 2019 overgezet van Dexco bvba naar Edegemse Begraafenisonderneming De Backer bvba met behoud van alle rechten en anciënniteit. (Stuk 2) Bijgevolg is zijn financiële situatie onveranderd gebleven. Hij had ook de nieuwe structuur van de bedrijven kunnen uitleggen omdat in de komende maanden er nog wel fusies zullen volgen en zijn werkgever hem mogelijks kan veranderen binnen de vernieuwde structuur.

Daarbij heeft de wederpartij, die zich bewust was van het bestaan van een privé en familieleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, hierover geen woord vermeld in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij bekritiseert niet alleen de wederpartij omdat hij zijn beslissingen heeft genomen zonder de verplichting om vooraf te worden gehoord, als een algemeen beginsel van intern en Europees recht, te eerbiedigen, maar ook omdat het de bestreden handelingen heeft gemotiveerd zonder rekening te houden met het geheel van de elementen die aan de oorzaak liggen.

Het blijkt niet dat de tegenpartij de situatie van de aanvrager, die al jaren samen is met haar partner Meneer D. (...), nauwlettend heeft onderzocht, daar het gedurende die jaren een gezin heeft gevormd met haar partner en nauwe banden heeft gecreëerd met zijn nauwe relaties.

Er moet worden geconstateerd dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten beperkt is, in die zin dat het geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden van de betrokkene en zo verzoekster zich behoorlijk kan baseren op artikel 8 van het EVRM. De tegenpartij schendt zijn plicht om alle relevante elementen van het administratief dossier en artikel 8 van het EVRM in aanmerking te nemen.

Wat de verwijdering van personen die illegaal verblijven betreft, hebben het Hof en uw Raad zich uitgesproken over de eerbiediging van het privé- en familieleven en de positieve verplichtingen die daaruit voortvloeien. De tegenpartij moet,

« alvorens een beslissing te nemen, zich aanzetten tot een grondig onderzoek wat betreft de oorzaak, in het licht van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben »).

Artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens vereist, in het kader van een inmenging in het privé- en familieleven, dat het gerechtvaardigd is door één of meer van de legitieme doelstellingen bedoeld in §2 van dit artikel en het noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het is aan de tegenpartij om in het kader van de inmenging van het privé- en gezinsleven te laten zien dat het zich bezighoudt met het vinden van de juiste evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Als dit niet lukt, schendt de beslissing artikel 8 van het EVRM.

Tenminste in het kader van een eerste toelating, en zelfs bij gebrek aan interferentie, is het nodig te onderzoeken of de tegenpartij, in termen van een belangenafweging, gebonden is door een positieve verplichting om toe te laten het privé- en familieleven te behouden en verder te ontwikkelen.

De verwezenlijking van het algemeen centrum van de verzoekster haar belangen in België vond plaats tijdens de laatste jaren van het verblijf van verzoekster op het grondgebied waardoor de tegenpartij het bestaan van een privé- en sociaal leven niet heeft kunnen negeren in haar verblijfsaanvraag krachtens artikel 40ter.

Daarnaast heeft de aanvrager sociaal-professionele en emotionele banden gecreëerd die bijdragen tot haar balans van het leven. De relatie met haar partner getuigt van het bestaan van een privé- en sociaal leven in België.

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op persoonlijke ontplooiing en het recht om de betrekkingen met zijn medemensen en de buitenwereld te vestigen en te ontwikkelen.

Door niet te onderzoeken in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 8 EVRM, wanneer ze zich bewust was van de klachten van verzoekster over de gevolgen van de beslissing inzake de weigering op haar privé- en familieleven, schendt de tegenpartij artikel 8 EVRM en is het onevenredig.

Als de aanvrager gehoord zou geweest zijn betreffende haar gezinsleven in België, zou ze melding hebben gemaakt van haar partner. De aanvrager zou de mogelijkheid hebben verkregen om documenten voor te leggen die elementen zou bevatten die de beslissing zou kunnen wijzigen, zoals voorgeschreven in de arresten van 10 september 2013, M.G. en N.R. van het Hof van Justitie, in dit geval het mogelijke bestaan van een gezinsleven op het grondgebied. Bijgevolg lijkt de verweerder niet alle inlichtingen die door verzoekster onder de aandacht werden gebracht, in aanmerking te hebben genomen.

In dit opzicht heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in een arrest « Khaled Boudjlida » van 11 december 2014 verklaard dat het recht om te worden gehoord:

« integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, date en algemeen beginsel van het Unierecht is [...]. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. [...] de regel dat aan de adressaat van een bewarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten[...]. [...] Uit het voorgaande volgt dat het recht om vóór het terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen [...] ».

De verwerende partij heeft derhalve de bestreden beslissing genomen in schending van artikel 8 EVRM en derhalve geen rekening gehouden met alle elementen die verband houden met het familiaal leven van de aanvrager in termen van de aanvraag tot verblijf.

Verwerende partij heeft het recht van de verzoekende partij niet nagekomen om te worden gehoord alvorens een beslissing werd genomen, daarbij nagelaten alle elementen van de zaak in overweging te nemen zodat de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gegrond is. Uit het voorgaande volgt dat het tweede middel in zijn tweede onderdeel gegrond is. »

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van het verzoekschrift blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat er nooit een onderzoek werd gevoerd naar *“de behoeften van het huishouden van de aanvrager en haar inwoner en de bestaansmiddelen die zij nodig hadden om te voldoen aan hun behoeften zonder ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*.

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoekster integraal gesteund is op het feit dat de gemachtigde geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat de gemachtigde geen behoefteanalyse kon uitvoeren omdat verzoekster nagelaten heeft om bewijzen voor te leggen van het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster drie loonfiches van de referentiepersoon heeft voorgelegd van Dexco BVBA voor de maanden maart, april en mei 2019. Uit de gegevens van de dolsis-inspectiediensten blijkt evenwel dat de referentiepersoon sedert 1 oktober 2019 tewerkgesteld wordt via de Edegemse Begrafenisonderneming De Backer BVBA. Van deze nieuwe tewerkstelling werden geen documenten voorgelegd waaruit de inkomsten van de referentiepersoon moeten blijken.

De gemachtigde van de minister heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de voorgelegde stukken niet volstaan om zicht te hebben op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon en dat er dus niet beoordeeld kon worden of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet. Zij betwist niet dat zij slechts de drie voormelde loonfiches van Dexco BVBA heeft voorgelegd, dat de referentiepersoon sedert 1 oktober 2019 tewerkgesteld wordt via de Edegemse Begrafenisonderneming De Backer BVBA en dat er van deze nieuwe tewerkstelling geen documenten werden voorgelegd waaruit zijn inkomsten moeten blijken.

Verzoekster kan niet worden gevolgd daar waar zij beweert dat het aan de gemachtigde toekomt om contact op te nemen met de FOD Financiën en de RSZ, en om de balans van de BVBA online te controleren. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in dit geval van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat zij niet gehoord werd.

In de mate dat verzoekster zich beroept op de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het recht om gehoord te worden is niet van toepassing wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren. In casu wordt verzoeksters aanvraag voor een gezinshereniging geweigerd. Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekster alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag. Het stond immers aan verzoekster, die een verzoek heeft ingediend, om alle relevante bewijzen ter ondersteuning van haar verzoek of in aanvulling daarop voor te leggen voordat verweerder een besluit nam. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat verweerder haar had moeten oproepen om haar te verhoren.

In de mate dat verzoekster de bestreden beslissing bekritiseert omdat er in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar het bestaan van een privé- en familieleven in België, laat de Raad gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er kan niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben. Het staat verzoekster bovendien vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en de nodige documenten bij te voegen van de nieuwe tewerkstelling sinds 1 oktober 2019 bij de Edegemse Begrafenisonderneming De Backer BVBA.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing, toont niet aan dat deze op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de zaak. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Gelet op het boven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Derde middel

Verzoekende partij voert het tweede middel aan op schending van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij herinnert eraan dat artikel 8 van het verdrag als volgt luidt:

« 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Het is vaste rechtspraak dat wanneer de risico's van inbreuk op het recht op eerbiediging van privé- en/of familielevens worden aangevoerd, de Raad eerst onderzoekt of er een privé- en/of familieleven is in de zin van het EVRM, vooraleer wordt nagegaan of er inbreuk is gemaakt door de bestreden beslissing. Wat de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven betreft, is het ook vaste rechtspraak dat uw Raad zich plaats op het moment dat de bestreden beslissing is genomen. Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip « gezinsleven » noch het begrip « privéleven ». De twee begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van de nationale wetgeving moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van het gezinsleven betreft, is het eerst nodig om na te gaan of een familie betrokken is. Vervolgens moet duidelijk zijn dat de persoonlijke verbinding tussen de leden van die familie voldoende intiem is. Het begrip « privéleven » wordt ook niet gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip « privéleven » een brede term is en dat het niet mogelijk is of nodig is hier een uitgebreide definitie aan te geven. Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite beoordeeld. Vervolgens moet uw Raad overwegen of er sprake is van een interferentie in het privé- en/of gezinsleven. In dit verband zal uw Raad nagaan of de buitelnader voor het eerst een toelating heeft aangevraagd of als het een besluit is om een verworven verblijf te beëindigen. Als het gaat om een eerste toelating, is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van mening dat er geen inmenging is en dus niet overgegaan moet worden tot een beoordeling op grond van artikel 8, tweede paragraaf, EVRM. In dit geval is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens echter van oordeel dat het nodig is te onderzoeken of de staat gebonden is aan een positieve verplichting om toe te staan dat men het privé- en/of gezinsleven mag onderhouden en ontwikkelen. Dit wordt gedaan door een belangenafweging te maken. Indien deze belangenafweging laat zien dat de staat aan een dergelijke positieve verplichting is gebonden, is er een schending van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een besluit om een verblijf te beëindigen, erkent het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er sprake is van een inmenging en moet bijgevolg rekening gehouden worden met de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat wordt gewaarborgd in artikel 8 EVRM is niet absoluut. Het kan in feite door de lidstaten worden omschreven binnen de grenzen die in voornoemd lid zijn vastgelegd. Derhalve is inmenging door een overheidsinstantie toegestaan mits het voorzien is bij wet, of geïnspireerd is op een of meer van de legitieme doelstellingen vermeld in §2 van artikel 8 EVRM en het noodzakelijk is voor een democratische samenleving. In de laatstgenoemde context is het aan de bevoegde overheid om aan te tonen dat het zich bezighoudt met het zoeken van een juiste balans tussen het doel en de ernst van de inbreuk. Gezien het feit dat de eisen van artikel 8 EVRM, zoals alle overige bepalingen van het verdrag, zijn van de orde van de garantie en niet van de eenvoudige goede wil of praktische regeling enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, anderzijds, komt het toe aan de administratieve overheid; alvorens het een besluit neemt, een grondig onderzoek te verrichten van de oorzaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. In casu heeft de beslissing een einde gemaakt aan het verblijfsrecht en is het de tegenpartij aangewezen om aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gemaakt tussen de inmenging in het privéleven van de aanvrager en de legitieme doelstellingen die ze nastreeft. Uw Raad zal vaststellen dat in het onderhavige geval de verweerder zich niet heeft uitgesproken over het feit dat het de juiste balans heeft gemaakt tussen het nagestreefde doel en de zwaarte van de inbreuk op het recht van de aanvrager om het privéleven te respecteren. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de tegenpartij dit aspect van de zaak in overweging heeft genomen in het kader van artikel 8 van het Verdrag. Uw Raad zal opmerken dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aantoont dat de verwerende partij inderdaad de in deze bepaling opgelegde evenredigheidsanalyse heeft uitgevoerd. 66. Uit het voorgaande volgt, dat het tweede middel gegrond is binnen de grenzen die hierboven zijn omschreven en genomen in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, en het vervolgens een vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt. Bovendien heeft de Raad van State onlangs besloten dat: « Ni l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ni l'article 5 de la Directive 2008/115/CE ne peuvent rendre inapplicable l'article 8 de la CEDH. Lorsque le requérant adopte une décision de retour, il doit donc veiller à respecter non seulement l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 mais également l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Il lui appartient dès lors de respecter le droit au respect tant de la vie familiale que de la vie privée consacrée par l'article 8 précité » .”

2.3.2. Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel, waarnaar wordt verwezen, blijkt: In de mate dat verzoekster de bestreden beslissing bekritiseert omdat er in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar het bestaan van een privé- en familieleven in België, laat de Raad gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Er kan niet worden ingezien hoe

een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben. Het staat verzoekster bovendien vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en de nodige documenten bij te voegen van de nieuwe tewerkstelling sinds 1 oktober 2019 bij de Edegemse Begrafnisonderneming De Backer BVBA.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger, om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3). De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van verzoekster niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in haar gezinsleven vormt. Een schending van artikel 8 van het EVRM zoals door verzoekster uiteengezet kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC